

**MUŽ
Z LABYRINTU**

THRILLER

Donato
CARRISI

MUŽ Z LABYRINTU

Copyright © 2017 by Donato Carrisi

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Monika Štefková, 2021

Cover © Sabina Chalupová, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1764-4 (pdf)

MUŽ Z LABYRINTU

Donato Carrisi

VENETA

*Věnuji Antoniovi.
Svému synovi, svému nejkrásnějšímu příběhu.*

Zatímco pro většinu lidstva bylo to ráno 23. února stejné jako každé jiné, pro Samantha Andrettiovou mohlo představovat začátek nejdůležitějšího dne jejího mladého života.

Chtěl si s ní promluvit Tony Baretta.

Sam se celou noc převalovala v posteli jako hrdinka hororového filmu posedlá ďáblem a snažila se uhádnout, proč si chce jeden z nejhezčích kluků ze školy – a na světě – vyměnit pár smysluplných vět zrovna s ní.

Počátek oněch událostí se ovšem odehrál předchozího dne. Zaprvé je potřeba zmínit, že Tony nepožádal o rozhovor přímo ji a ani to neudělal osobně. V předpubertálním věku musí člověk v určitých záležitostech dodržovat přesná pravidla. Jistě, iniciativa opravdu vzešla od zmíněné osoby. Ale poté následovala složitá procedura. Tony k tomu využil služeb Mikea, kluka ze své party, který vzkaz vyřídil Tině, Samině sousedce z lavice. Tina

to potom řekla jí. Šlo o prostou, přímou větu, jež ovšem v tajemném světě druhého stupně základní školy mohla znamenat spoustu věcí.

„Chce s tebou mluvit Tony Baretta,“ pošeptala jí Tina do ucha během hodiny tělocviku jiskrným hlasem, zatímco s rozzářenýma očima poskakovala radostí – protože opravdová kamarádka se těší z věcí, které se vám stanou, jako by se přihodily přímo jí.

„Kdo ti to řekl?“ zeptala se hned Sam.

„Mike Levin, zastavil mě, když jsem se vracela ze záchodu.“

Pokud se Mike obrátil na Tinu, šlo o důvěrnou záležitost, která musela důvěrnou i zůstat. „Co ti přesně řekl?“ zeptala se, aby se ujistila, že to Tina *opravdu* dobře pochopila – nikdo ve škole totiž nezapomněl na historku nebohé Giny D'Abbracciové, které se přezdívalo „vdova“, protože když se jí jeden kluk zeptal, jestli už má doprovod na školní ples, zaměnila pouhou zvědavost za pozvání, a nakonec s pláčem čekala v dlouhých broskvových tylových šatech na přízrak.

Tina otrocky zopakovala: „Řekl mi: ‚Vyřid' Samantě, že s ní chce Tony mluvit.‘“

Když o tom debatovaly, Samantha ji ta slova samozřejmě nutila přeříkávat znovu a znovu. Právě proto, aby měla záruku, že to Tina nějak nepřekroutila, anebo možná ze strachu, že se její kamarádka rozhodl naklonovat nějaký mimozemšťan jen proto, aby si z ní vystřelil.

Sam se nedozvěděla, kdy a kde si má s Tonym promluvit, což pro ni bylo zdrojem další frustrace. Tipovala, že se to odehraje nejspíš v laboratořích nebo v knihovně. Anebo za tribunou tělocvičny, kde Tony Baretta trénoval s basketbalovým týmem a Samantha zase s tím volejbalovým. Bylo vyloučené, že by se setkali u vchodu nebo východu

ze školy, a v úvahu nepřicházela ani jídelna nebo chodba – příliš mnoho zvědavých očí a uší. Když se nad tím ale pořádně zamyslela, skutečnost, že nezná další detaily, nebyla jen trýznivá, ale vlastně i hezká. Sam by to podivné střídání euforie a deprese, které po té prosté žádosti následovalo, nedokázala popsat lépe, jelikož téma setkání pro ni mohlo být stejně tak překvapením, jako zklamáním; ona ale byla přesto vděčná – ano, vděčná – za to, co se jí právě dělo.

A dělo se to zrovna jí – Samantě Andrettiové –, a ne někomu jinému!

Její matka se mylila, když jí tvrdila, že jistě věci, které se člověku přihodí ve třinácti, lépe ocení, až když se za nimi ohlédne v dospělosti. Protože v ten okamžik Sam pociťovala štěstí, které náleželo jenom jí, které by žádný jiný člověk na zemském povrchu nedokázal pochořit nebo zažít. A to z ní dělalo vyvolenou... Anebo možná ubohou naivku, která si rozbije čumák o strašlivou pravdu: koneckonců se vědělo, že se Tony Baretta chová k holkám jako hajzlík.

Jenže ona nad Tonym nikdy neuvažovala. Alespoň ne v tomhle smyslu. Příroda již sice začala tajuplně působit na její tělo a Sam už si zvykla na ten malý měsíční trest, který si bude muset odpykávat po většinu života, ale doposud neměla možnost ocenit pozitivní účinky oné „proměny“. Samantha si nikdy neuvědomila, že je hezká – anebo to možná věděla už předtím, ale tehdy to ještě nebylo podstatné. Ve skutečnosti byly nové křivky, které začaly vzbuzovat pozornost kluků, novinkou i pro ni.

Tony si jich všiml? Tak o tohle mu šlo? Vsunout jí ruce pod tričko anebo – *panebožeodpustmi a ježíšikristepomozmi* – ještě níž?

To proto Sam to ráno 23. února, v onen den D – zatímco celá vyčerpaná z probdělé noci pozorovala, jak se

záře svítání zmocňuje stropu jejího pokoje –, sama sebe přesvědčila, že ta věta Tonyho Baretty není skutečná, že jde o pouhý přelud. Anebo o tom nejspíš přemýšlela až příliš a ta myšlenka ztratila na cestě zákruty bujné fantazie každého preadolescenta věrohodnost. Existoval jen jeden způsob, jak zjistit, jestli se plete. A k tomu stačilo zvednout vlastní unavené tělo z propocené postele, připravit se a vyrazit do školy.

A tak si Sam poté, co úspěšně ignorovala matčiny výtky, že se při snídani dostatečně nenajedla – nedokázala ani dýchat, natož jíst, sakra! –, hodila batoh na záda a rychle vyšla ze dveří, aby se nebojácně, ale i trochu odevzdaně vydala vstříc svému nezvratnému osudu.

V sedm padesát pět byly ulice čtvrti, v níž rodina Andrettiových žila, téměř liduprázdné. Pracující už dávno odešli, nezaměstnaní měli v posteli co dělat s odbouráváním následků opice z předešlého večera, důchodci čekali na teplejší hodiny, aby mohli vystrčit hlavu ze dveří, a studenti s odchodem z domu otáleli do poslední minuty. Ve skutečnosti to byl nezvyklý čas i pro Sam. Nejradši by se stavila u Tiny, což dělala často. Ale pak si pomyslela, že kamarádka pravděpodobně ještě nebude nachystaná, a ona neměla trpělivost čekat, dokud se nepřipraví.

Toho dne ne.

Když kráčela po chodníku z šedých cihel, potkala pouze kurýra, který soustředěně hledal adresu, na niž měl doručit zboží. Ani si ho nevšimla, a i muž tu klidnou dívku, která kolem něho prošla, sotva zaregistroval – při pohledu na ni by nikoho nenapadlo, jaký boj se odehrává v jejím nitru. Sam minula zelený dům Macinských, s tím ošklivým černým čoklem, co se krčil v živém plotu a pokaždé ji vyděsil, a pak i vilku, která svého času patřila paní Robinsonové a která se teď rozpadala, protože

se příbuzní dohadovali o dědictví. Šla podél fotbalového hřiště za kostelem Nejsvětějšího milosrdenství. Byla u něj i zahrádka s malým dětským hřištěm s houpačkami, skluzavkou a velkou lípou, na níž otec Edward vyvěšoval letáčky s aktivitami farnosti. Zatímco všude kolem panovalo ticho, na konci opuštěné ulice už vykukoval bulvár, po němž proudil hektický provoz mířící do centra.

Ale Sam si ničeho z toho nevšímala.

V jejích očích byla krajina před ní jako obrazovka, na níž si promítala usměvavou tvář Tonyho Baretty. Na cestě ji vedla jen bezděčná paměť povědomých kroků, nastokrát opakovaných v minulosti.

Každopádně, když byla Sam v půlce trasy vedoucí ke škole, v níž navštěvovala druhý stupeň, zmocnily se jí pocity, jestli je na setkání vhodně oblečená. Měla na sobě svoje oblíbené džíny – se štrasovými kamínky na zadních kapsách a mírně roztrhané ve výši kolenou – a pod černý, o několik čísel větší bomber si vzala bílou mikinu, kterou jí věnoval otec po návratu ze své poslední služební cesty. Ale největším problémem byly kruhy pod očima způsobené dlouhým nočním bděním. Pokusila se je zakrýt matčíným make-upem, ale nebyla si jistá, že se jí to povedlo – ještě se nesměla líčit, takže v tom nebyla zběhlá.

Samantha zpomalila krok a sledovala auta zaparkovaná podél vozovky. Ihned zavrhla dodge s šedou metalízou a běžové volvo, ty se jí nehodily, protože byly příliš špinavé. Konečně zahlédla to, co potřebovala. Na druhé straně silnice stál bílý minivan se zrcadlovými fóliemi na okýnkách. Přešla ulici, aby se k němu přiblížila, a podívala se na sebe. Ale poté, co se přesvědčila, že make-up pytle pod očima zakrývá opravdu dobře, se nevydala hned zpátky na cestu. Místo toho si prohlížela obraz svého obličeje, který rámovaly dlouhé kaštanové

vlasý – svoje vlasý zbožňovala. Kladla si otázku, jestli je pro Tonyho doopravdy dost hezká, a zkusila si představit sama sebe jeho očima. Co na mně vidí? A zatímco nad tím dumala, na okamžik svůj pohled zaměřila hlouběji, za reflexní povrch.

To není možné, řekla si. A podívala se lépe.

Na druhé straně skla, ve stínu, byl ohromný králík. A nehnutě ji sledoval.

Samantha mohla vzít nohy na ramena – část jejího já jí říkala, aby to udělala, a to rychle –, ale přesto neutekla. Byla tím pohledem vynořujícím se z propasti fascinovaná, téměř zhypnotizovaná. *Tohle se neděje doopravdy*, říkala si. *Neděje se to mně*, opakovala s obvyklou nevěřičností obětí, které místo aby unikly vlastnímu osudu, jsou jím nevy-světlitelně přitahovány.

Dívka a králík na sebe upírali zrak nekonečně dlouho, jako by je k tomu vedla vzájemná chorobná zvědavost.

Pak se dveře minivanu zničehonic rozletěly a připravily ji o její obraz. V okamžiku, kdy před ní mizel její dívčí obličej, ve svých očích Samantha nezachytila sebemenší náznak strachu. Když už, tak záblesk údivu.

Zatímco ji králík vlekl do nory, Sam netušila, že to bylo na velmi, velmi dlouhou dobu naposledy, co viděla sama sebe.

Ze všeho nejdříve se z temnoty vynořily zvuky připomínající orchestr, který ladí nástroje před koncertem. Některé byly chaotické, jiné ladné, ale všechny tlumené. Ozývaly se elektronické, rytmické tóny. Kola vozíků přejíždějících z místa na místo a cinkání do sebe narážejícího skla. Diskrétní vyzvánění telefonů. Rychlé, ale lehké kroky. To vše smísené s nesrozumitelnými a vzdálenými, ale přesto lidskými hlasy – jak dlouho už nezaslechla něčí hlas? A slyšela i vlastní dech. Pravidelný, ale zlověstný. Bylo to jako dýchat v jeskyni. Ne, něco ji tlačilo do obličeje.

Druhý vjem, který její oslabená mysl zaregistrovala, byl pach. Dezinfekční přípravek. A léky. Ano, je tu cítit odér nějakých léčiv, pomyslela si.

Pokusila se zorientovat. Ztratila pojem o vlastním těle, věděla jen, že leží. Měla zavřené oči, protože její víčka byla těžká, velmi těžká. Ale musela se přemocet a otevřít

je. Musela to udělat rychle, dřív než bude pohlcena událostmi.

Zkontrolovat nebezpečí. To je jediná možnost.

Hlas, který zrovna promluvil, se ozýval odněkud z jejího nitra. Nebyla to vzpomínka. Byl to instinkt. Něco, co získalo tvar postupem času, na základě zkušeností. Musela se naučit přežít. Tak proto byla i přes tu celkovou netečnost část jejího já neustále v pozoru.

Otevři oči – otevři ty zatracené oči! A podívej se.

V zorném poli se rozevřela úzká štěrбина. Po duhovkách se rozlily slzy, ale nešlo o emoční reakci, spíš o nepříjemný pocit – teď už tomu hajzlovi sotvakdy dopřála to potěšení vidět ji brečet. Na okamžik se bála, že se setká s tmou, ale místo toho objevila namodralé světlo, které zaplavovalo prostor kolem ní.

Zdálo se, jako by byla na dně oceánu. Konejšivého a klidného.

Ale mohla to být jen špinavá finta, toho si byla moc dobře vědomá, zažila totiž na vlastní kůži, jak nebezpečné může být někomu důvěřovat. Jakmile oči přivykly novým podmínkám, začala jimi pohybovat, aby prozkoumala okolí.

Ležela v posteli. Modré světlo vyluzovalo pár zářivek na stropě. Kolem ní se rozprostírala velká místnost s bílými zdmi. Bez oken. Ale vzadu, po levé straně, byla ohromná zrcadlová stěna.

On zrcadla nemá rád, řekl jí opět ten hlas. Jak je to možné?

A pak tam byly přivřené dveře a za nimi osvětlená chodba. Odtamtud vycházely ty zvuky, které slyšela.

Není to skutečné. Nedává to smysl. Kde to jsem?

Za dveřmi stála lidská postava, otočená zády a oblečená v tmavém – zahlédla ji skrze škvíru, která zůstala

mezi dveřmi a zárubní. U pasu měla připevněnou pistoli. Co je tohle za vtip? Co to znamená?

Teprve v tom okamžiku si všimla, že kousek od postele stojí stůl s mikrofonem a diktafonem. A vedle něj prázdná kovová židle. Ale přes opěradlo viselo pánské sako. Je blízko, pomyslela si. Vráť se. A ucítila, jak v ní roste vlna strachu jako při přílivu.

Strach ne, řekla si. Strach je tím opravdovým nepřítelem. Musím odsud pryč.

Nebude to jednoduché, nevěřila, že na to má sílu. Pokusila se pohnout pažemi, zvedla lokty a zabodla je do matrace, aby se podepřela. Do obličeje jí spadly dlouhé kaštanové vlasy. Končetiny byly těžké, podařilo se jí částečně zdvihnout trup, ale hned zase klesla zpátky. Něco ji drželo za obličej: kyslíková maska připojená k ventilu na zdi. A v paži měla kapačku. Trhla hadičkou, a vytáhla tak jehlu z žíly. Ale jakmile se vzdala i blahodárného plynu, všimla si, že nemůže dýchat. Zakašlala. Pokusila se do sebe vpravit všudypřítomný vzduch, ale měl hustší konzistenci než čerstvý vánek, který vdechovala doposud. Před očima jí začaly kmitat černé puntíky.

Tma začínala získávat převahu, ale ona to nevzdávala.

Odhrnula prostěradlo, které jí zakrývalo od pasu dolů, a mezi stíny, co jí zatemňovaly zrak, spatřila trubičku vycházející z jejích třísel a končící v průhledném sáčku, v němž se shromažďovala nažloutlá tekutina.

Ještě vleže pohnula pravou nohou s úmyslem slézt z postele. Ale něco bránilo v pohybu té levé. Jakási tíha. Jelikož ji ta zátěž zaskočila, ztratila rovnováhu a cítila, že padá dolů.

Zřítíla se na tvrdý a studený povrch a uhodila se do tváře. Levá noha se k podlaze sesunula jako poslední a vydala tupý, kamenný zvuk.

Hluk přivolal něčí pozornost, protože jasně slyšela, jak se otevírají a znovu zavírají dveře. Pak uviděla, jak proti ní běží stín: po jeho boku něco cinkalo – karabina plná klíčů. Stín položil na zem kouřící hrnek a uchopil ji v podpaží. „Hlavně klid,“ povzbudil ji mužský hlas, zatímco ji vytahoval nahoru. „Jen klid,“ zopakoval neznámý a přitom ohleduplně manipuloval s jejím téměř bezvládným tělem. „To nic.“

Cítila, že se skoro dusí, každou chvíli mohla ztratit vědomí. Proto nechala svou hlavu klesnout na mužovu hrud. Voněl po kolínské a měl na krku kravatu, což jí přišlo kruté a absurdní.

Zrůdy kravaty nenosí.

Muž ji vyzvedl na postel a poté, co jí odhrnul vlasy z tváře, jí na ústa znovu nasadil masku. Kyslík jí zaplnil plíce a přinesl jí úlevu. Když ji řádně uložil, pod levou nohu, která byla od kotníku až po koleno v sádře, jí umístil polštář. „Takhle to bude pohodlnější,“ řekl starostlivě. Nakonec přešel ke kapačce, kterou si vytrhla, a jehlu jí znovu vpravil do paže. Zatímco tyhle úkony prováděl, ona ho nepřestávala udiveně pozorovat.

Na vlídnost už nebyla zvyklá. A na lidskou přítomnost už vůbec ne.

Přesto se ho pokusila změřit pohledem. Zná ho? Připadalo jí, že ho nikdy neviděla. Tipovala mu zhruba šedesát let, byl to sportovní typ. Na nose mu seděly kulaté brýle s tmavými obroučkami. Měl rozčuchané vlasy. Kromě karabiny s klíči připnuté k opasku měl ke kapse modré košile připíchnutou průkazku s fotkou. A rukávy ohrnuté až k loktům.

Když muž skončil, znovu si vzal kouřící hrnek, který předtím nechal na podlaze, a položil ho na noční stolek, na němž stál i žlutý telefon.

Telefon? To nemůže být telefon!

„Jak se cítíš?“ zeptal se jí.

Neodpověděla.

„Můžeš mluvit?“

Mlčela a pozorovala ho vytřeštěnýma očima, byla připravená po něm skočit.

Přiblížil se k ní. „Rozumíš tomu, co ti říkám?“

„To má být nějaká hra?“ Vyšla z ní chraplavá věta, přidušená kyslíkovou maskou.

„Cože?“ zeptal se.

Odkáslala si. „To má být nějaká hra?“ zopakovala.

„Nevím, co tím myslíš, je mi líto.“ Pak dodal: „Jsem doktor Green.“

Žádného doktora Greena neznala.

„Jsi v Saint Catherine, to je nemocnice. Všechno je v pořádku.“

Snažila se ta slova zpracovat, ale nedařilo se jí to. Saint Catherine, nemocnice – to byly informace mimo její dosah.

Ne, nic není v pořádku. Kdo jsi? Co po mně doopravdy chceš?

„Chápu, že tě tohle všechno rozrušuje,“ řekl muž. „To je normální, je ještě příliš brzy.“ Chvilí ji tiše a soucitně pozoroval.

Nikdo se na mě takhle nedívá.

„Přivezli tě sem před dvěma dny,“ pokračoval. „Spala jsi skoro čtyřicet osm hodin. Ale teď už jsi vzhůru, Sam.“

Sam? Kdo je Sam? „To má být nějaká hra?“ zeptala se potřetí.

Muž nejspíš zaznamenal zmatenost v jejím výrazu, protože teď vypadal znepokojeně. „Víš, kdo jsi, že jo?“

Chvilí se nad tím zamyslela, bála se odpovědět.

Muž se na ni nuceně usmál. „Tak dobře, půjdeme pěkně popořádku... Kde si myslíš, že teď jsi?“

„V labyrintu.“

Green krátce vrhnul pohled směrem k zrcadlu, pak se na ni znovu obrátil. „Říkal jsem ti, že jsme v nemocnici, ty mi nevěříš?“

„Já nevím.“

„To je dobrý začátek, to беру.“ Uvelebil se na kovové židli a naklonil se dopředu v důvěrném gestu, při kterém si položil lokty na kolena a propletl si prsty. „Proč si myslíš, že jsi v labyrintu?“

Ona se rozhlédla kolem. „Nejsou tu okna.“

„To je divné, to máš pravdu. Ale víš, tohle je speciální pokoj: jsme na oddělení popálenin. Přivezli tě sem, protože tvoje oči už nejsou navyklé na přirozené světlo, mohlo by pro tebe být škodlivé, zrovna jako kdybys byla popálená. Ze stejného důvodu jsou tu i ta ultrafialová světla.“

Společně vzhledli k modrým zářivkám.

Poté se muž otočil směrem k zrcadlové stěně. „Odtamtud mohou lékaři a příbuzní pozorovat pacienta, aniž by ho vystavili riziku infekce... Já vím, vypadá to jako policejní výslechová místnost, jako ty, které vidáme v televizi nebo v kině,“ pokusil se zažertovat. „Na mě to takhle působilo hned od začátku.“

„On zrcadla nemá rád,“ řekla ona okamžitě.

Doktor Green znovu zvažněl. „On?“

„Zrcadla jsou zakázaná.“ Taky se až do toho okamžiku ke stěně nalevo záměrně neotáčela.

„Kdo zakázal zrcadla?“

Nic neřekla, myslela si, že ticho bude dostačující. Muž jí vyhradil další shovívavý pohled. Byl něžný jako pohlazení, ale část jejího já pocítila zlost. Ještě pořád neměla žádnou jistotu.

Nenechám se převézt.

„No, tak to vezmeme takhle,“ řekl Green, aniž čekal na odpověď. „Pokud jsou zrcadla zakázaná, a tady jedno je, tak už se nejspíš v labyrintu nenacházíš. Nemám pravdu?“

To uvažování bylo bezchybné. Ale po všech těch lstech – po všech těch *hrách* – bylo těžké se byt' jen pokusit někomu důvěřovat.

„Pamatuješ si, jak ses do labyrintu dostala?“

Ne, ani to si nepamatovala. Byla si vědomá toho, že existuje „venek“, ale co jí sahala paměť, ona byla pořád uvnitř.

„Sam.“ Znovu vyslovil to jméno. „Přišla chvíle si vyjasnit některé věci, protože bohužel nemáme příliš mnoho času.“

Na co naráží?

„Přestože jsme v nemocnici, já nejsem tak úplně doktor. Mým úkolem není tě léčit, od toho jsou tady daleko schopnější osoby, které se starají o tvoje zdraví. Mojí povinností je hledat padouchy, jako je ten, který tě unesl a pak tě věznil v labyrintu.“

Unesl? O čem to mluví?

Točila se jí hlava, nebyla si jistá, že chce slyšet něco dalšího.

„Já vím, že to je bolestivé, ale je to potřeba. Je to jediný způsob, jak ho můžeme zastavit.“

Co myslí tím „zastavit“? Nebyla si jistá, že to chce. „Jak jsem se sem dostala?“

„Pravděpodobně se ti podařilo utéct,“ řekl hned Green. „Předevčirem v noci tě hlídka našla na silnici v neobydlené oblasti poblíž mokřadů. Měla jsi zlomenou nohu a byla jsi nahá.“ Pak dodal: „Možná jsi utíkala, soudě podle odřenin, co máš na těle.“

Podívala se na svoje ruce, byly poseté malými oděrkami.

„Je opravdový zázrak, že se ti to povedlo.“

Nic si nepamatovala.

„Byla jsi v šoku. Strážníci tě přivezli do nemocnice a uvědomili oddělení. Hledali shodu mezi hlášeními o pohřešovaných a odhalili tvoji totožnost... Samantha Andrettiová.“

Strčil ruku do kapsy saka pověšeného přes opěradlo, vytáhl z ní list papíru a podal jí ho.

Ona si ho bedlivě prohlédla. Byl to leták s fotkou usměvavé holčičky, s kaštanovými vlasy a očima. Pod snímkem bylo červeně vytištěné slovo.

POHŘEŠOVANÁ.

Sevřel se jí žaludek. „Tohle nejsem já,“ řekla a leták mu vrátila.

„Je normální, že to teď tvrdíš,“ prohlásil Green. „Ale nemusíš si dělat starosti, od té doby, co tě našli, jsi už udělala velké pokroky. Únosce tě dopoval psychotropními léky, abys byla poslušnější a lépe ovladatelná, v krvi ti jich odhalili značné množství.“ Pak ukázal na kapačku připevněnou k její ruce. „Podávají ti něco jako protilék. A funguje, protože jsi teď při vědomí. Brzy se ti vrátí i paměť.“

Chtěla tomu věřit – *Bože, jak moc to chtěla.*

„Jsi v bezpečí, Sam.“

Po těch slovech ji opanoval zvláštní klid. „V bezpečí,“ zopakovala si. Cítila, jak se jí v koutku oka tvoří malá slza. Doufala, že zůstane tam, na místě, protože si nemohla dovolit polevit v ostražitosti.

„Bohužel ale nemůžeme čekat, až léčba zapůsobí v plné míře, to proto jsem tady.“ Pak na ni upřel zrak. „Budeš mi muset pomoci.“

„Já?“ zeptala se zaraženě. „Jak vám já můžu pomoci?“

„Tím, že si vzpomeneš na co nejvíc věcí, i těch sebebezvýznamnějších.“ Znovu ukázal na zrcadlovou stěnu. „Tam uvnitř jsou policejní důstojníci, ti budou našemu rozhovoru přihlížet a každý detail, jež budou považovat za důležitý, předají strážníkům, kteří se tam venku snaží dopadnout tvého únosce.“

„Nevím, jestli jsem toho schopná.“ Byla unavená, vyděšená a chtěla jen odpočívat.

„Poslyš, Sam: ty přece chceš, aby ten muž zaplatil za to, co ti provedl, nebo ne? A především bys určitě nechtěla, aby totéž provedl někomu dalšímu...“

Tentokrát slza sklouzla po tváři, zastavila se na okraji kyslíkové masky.

„Jak už jsi asi pochopila, já nejsem policista,“ pokračoval. „Nemám pistoli, nepronásleduju venku zločince a nenechávám po sobě střílet. Vlastně, abych řekl pravdu, na to ani nemám kuráž.“ Zasmál se vlastnímu vtipu. „Ale jednu věc ti můžu zaručit: společně ho dostaneme, ty a já. On to neví, ale existuje místo, odkud nemůže utéct. A přesně tam na něj proběhne hon: ne tam venku, ale v tvé mysli.“

Z poslední věty doktora Greena jí naskočila husí kůže. Přestože si to nedokázala přiznat, vždycky věděla, že se jí *on* dostal do hlavy – jako nějaký parazit.

„Co ty na to: důvěřuješ mi?“

Po chvíli k němu natáhla ruku.

Green to rozhodnutí schválil pokynutím hlavy, pak jí znovu podal leták. „Dobře, to je moje šikovná holka.“

Zatímco se snažila seznámit s tváří na fotografii, doktor se otočil ke stolku s mikrofonom a diktafonem a zařízení zapnul.

„Kolik je ti let, Sam?“

Pořádně se podívala na fotografii. „Nevím... Třináct? Čtrnáct?“

„Sam, máš představu, kolik jsi v labyrintu strávila času?“

Zavrtěla hlavou. *Ne, nemám.*

Doktor Green si něco poznamenal. „Jsi si jistá, že ze sebe na té fotografii vůbec nic nepoznáváš?“

Lépe si snímek prohlédla. „Vlasy,“ řekla a pohladila si jeden pramínek. „Zbožňuju je.“

Hladit si vlasy byla v labyrintu moje oblíbená činnost.

Ta vzpomínka k ní připutovala náhle, jako blesk, který přiletěl bůhví odkud.

Pročesávám si je prsty, abych zabila čas při čekání na novou hru.

„Nic dalšího?“

Chtěla bych zrcadlo. Ale on mi ho nechce dát. Přepadly ji pochyby. „Jsem... hezká?“ zeptala se ustrašeně.

„Ano, jsi,“ potvrdil něžně. „Ale chci k tobě být upřímný... Já vím, proč zakazoval zrcadla.“

Zmocnila se jí úzkost.

„Chtěl bych, aby ses otočila ke stěně nalevo a přišla na to sama.“

V tichu, které nastalo, vnímala jen vlastní zrychlující se dech – namáhavou honbu za kyslíkem. Podívala se doktoru Greenovi do očí, aby zjistila, jestli má mít strach. Ale on se tvářil netečně. Pochopila, že se jedná o zkoušku a že se jí nemůže vyhnout. A tak začala na polštáři otáčet hlavou. Cítila, jak se jí na tváři natahuje gumička od masky.

Teď uvidím holčičku z letáku a nepoznám se, řekla si. Ale skutečnost byla tisíckrát horší.

Když se v odrazu setkala sama se sebou, chvíli jí trvalo, než si dokázala vizualizovat obraz, který se k ní navracel.

„Unesli tě jednoho únorového rána při cestě do školy,“ vysvětlil jí doktor.

Stará holčička s kaštanovými vlasy v zrcadle začala plakat.

„Mrzí mě to,“ řekl Green. „Stalo se to před patnácti lety.“

„... Patnáct let bez jediné zprávy, beze stopy, bez naděje. Patnáct let ticha. Dlouhatánská noční můra, která skončila šťastně a nečekaně. Protože až do předvočerejška by si nikdo nedokázal představit, že je Samantha Andrettiová stále naživu...“

Bruno se snažil sledovat reportáž televizní zpravodajky, která stála před vchodem do Saint Catherine, ale poslech mu znemožňovaly rány násadou koštěte, jímž starý Quimby mlátil do stejně tak staré klimatizace baru v naději, že se jí uráčí zase fungovat.

„Proboha, Quimby, můžeš toho nechat? To se přece neopraví jen tím, že do toho budeš třískat holí,“ vykřikl z jednoho boxu v zadní části místnosti Gomez, jeden z nejvěrnějších štamgastů podniku.

„Co ty kurva víš o klimatizacích?“ zeptal se barman dopáleně.

„Vím, že by ses měl praštit přes šrajtofli a zajistit svým zákazníkům trochu čerstvého vzduchu,“ prohlásil

zpcený tloušťík a pozvedl jednu poloprázdnou lahev piva z té hordy, kterou měl před sebou.

„Jasně, to bych mohl, kdyby mi tady všichni platili tak, jak maj.“

Pro návštěvníky Q-Baru byly živé debaty mezi Quimbym a jeho hosty poměrně běžným představením. A k tomu, aby majitel ztratil trpělivost, stačilo opravdu málo. Momentálně byl ale kromě Gomeze jediným přítomným divákem Bruno Genko, který to odpoledne neměl na srandičky náladu.

Genko seděl na barové židli u baru, v ruce svíral panáka tequily a svůj zrak neustále upíral na obrazovku televize, posazené ve výšce na polici. Lopatky větráku nad jeho hlavou uváděly do pohybu teplý a vlhký vzduch smíšený s cigaretovým zápachem. Alkoholu se ještě zcela nepodařilo přebít pachův v ústech z toho, jak před půl hodinou vyvracel v uličce za podnikem snad i duši. Nepoužil záchod uvnitř, protože nechtěl, aby si někdo všiml, že je mu zle.

Každopádně vypadal strašně, a jakmile si na okamžik znovu vzpomněl na obsah pravé kapsy svého lněného saka, nevolnost hrozila návratem.

Talisman.

Genko tu představu zahnal exnutím panáka. To je tím horkem, řekl si, aby si dodal kuráž, zatímco se vzpomínka rozplývala. Nikdo to nesmí vědět. A tak ignoroval hašteření, rány koštětem a chroptění klimatizace a snažil se soustředit na to, co říkali v televizi.

Zpráva o nalezení Samantha Andrettiové hrála na místních i národních televizních stanicích prim už víc než čtyřicet osm hodin a odsunula na druhou kolej dokonce i mimořádnou vlnu veder, která se na kraj snesla s výrazně vyššími teplotami, než bylo obvyklé, a s dříve nikdy nezaznamenaným procentem vlhkosti.

*„... Podle neoficiálních zdrojů se v tomto okamžiku osmdva-
cetileté Samantě Andrettiové dostává psychologické podpory ze
strany experta v naději, že by v nejbližší době mohla poskytnout
informace užitečné k dopadení monstra, které ji uneslo a drže-
lo v zajetí... Objevují se názory, že v případě brzy dojde k zá-
sadnímu posunu...“*

„Kdepaak, ty ve zprávách věděj kulový.“ Quimby se pohybem ruky vypořádal se zpravodajkou na obrazovce i s celou kategorií reportérů. Pak znovu zaujal svoje místo za barem. „I když přepneš kanál, pořád zpívaj tu samou písničku. Od rána už slyším to samý popátý nebo pošestý: v jednom kuse omílaj to o ‚zásadním posunu‘, protože už nevěděj, co vykládat.“

„A přesto se vsadím, že by se policajti předháněli, kdo dá médiím hlášku,“ nadhodil Bruno.

„Vrchní inspektor vyhlásil na vyšetřování informační embargo, aby ten sráč, co ho hledaj, nedostal nějakou výhodu... Jestli ho nechytěj, někdo to oddělení pořádně spočítá kvůli tomu, že tam celý ty roky neměli ani tucha, že je Samantha Andrettiová naživu. To je mi pro policii ale parádní vizitka.“ Quimby se zarazil, kvůli náhlému uvědomění mu přeběhl mráz po zádech: „Prokrista, patnáct let... Nemůžu na to ani pomyslet.“

„No jo,“ přitakal Genko a zatřepal prázdným panákem.

Quimby vzal lahev tequily a nalil mu další dávku sladké medicíny. „Ale otázka je, jak tak dlouho dokázala přežít...“

Bruno Genko odpověď znal, ale nemohl mu ji říct. A Quimby ji možná ani nechtěl slyšet. Stejně jako většina normálních lidí chtěl i barman věřit pohádce o odvážné hrdince, které se podařilo odolávat a nakonec i uniknout vlastní zrudě. Ale pravda byla taková, že přežila jen proto,

že to tak její věznitel chtěl. On se v první řadě rozhodl, že ji nezabije, jistě. Ale také že ji bude živit a že dohlédne na to, aby neonemocněla.

Jinými slovy se o ni postaral.

Den po dni jí prokazoval chorou náklonnost. Přesně jako to lidé dělají se zvířaty v zoo, řekl si Bruno a přiblížil si tequilu ke rtům. Můžeme k těm tvorům být i milí, ale v hloubi duše dobře víme, že jejich život má menší hodnotu než ten náš. A Samantha Andrettiová poznala agresivitu tohohle pokrytectví. Byla zvířetem v kleci, obdivovaným stvořením. Tím opravdovým uspokojením pro jejího únosce bylo mít nad ní moc, která se rovná životu, nebo smrti. To on se ji každý den rozhodl nechat žít. Určitě se kvůli tomu cítil ušlechtilé, dokonce velkoduše. A možná že ta zrůda měla pravdu. Ve skutečnosti ji chránil před sebou samým.

Ale tohle všechno Quimby a běžní lidé nemohli vědět. Nenavštívili peklo, do kterého pronikl Bruno. Proto byl vůči nim shovívavý a většinou je nechával volně mluvit. Protože se v tom jejich tlachání mohla schovávat cenná informace, taková, která znamená zvrat ve vyšetřování.

Bruna Genka všichni znali jako soukromého detektiva. Ale ve skutečnosti bylo jeho povoláním naslouchat.

Q-Bar byl ideálním místem, kde mohl z lidí vymámit různé pomluky, zvěsti i prosté tipy. Podnik představoval pro strážce zákona styčný bod od chvíle, co poručík Quimby zhruba o dvacet let dříve schytl při obyčejném policejním zásahu kulku do ledviny. Předčasný důchod, konec kariéry, ale za peníze z pojistky si koupil hospodu. Od té doby se policisté, kdykoli potřebovali něco oslavit – ať už šlo o odchod kolegy do penze, narození potomka, vysokoškolský titul nebo výročí –, scházeli v Q-Baru.

Přestože Bruno nikdy nenosil uniformu, do podniku pravidelně chodil a teď už byl považován za člena rodiny. Jistě, musel přijímat posměch a drsné vtípky. Ale to k tomu patřilo, byla to cena za to, že může sbírat informace, které se mu budou hodit v práci. Quimby byl jeho hlavním důvěrníkem. Všichni fízlové, dokonce i ti bývalí, vědí, že soukromým očkům se nesmí nikdy důvěřovat. Ale starouš to nedělal proto, aby získal něco na oplátku. Byla to otázka ješitnosti. Možná se díky sdílení důvěrných informací s civilem cítil, jako by stále ještě patřil ke sboru. Bruno Quimbyho do mluvení samozřejmě nikdy netlačil, protože na přímo položenou otázku by mu bývalý policista neřekl ani slovo. A tak se jen tak poflakoval po podniku, někdy i několik hodin, a čekal, až Quimby spustí sám.

I toho dne.

Ale dnes je to jiné, nezbyvá příliš času.

Při čekání si strčil ruku do kapsy lněného saka, aby si vzal kapesník a setřel si pot ze zátylku. Prsty se dotkly přehnutého listu papíru – pojmenoval ho „talisman“, protože ho nosil pořád u sebe. Žaludkem mu vystoupal žár, bál se, že bude znovu zvracet.

„Včera večer tu byli Bauer a Delacroix, stavili se tu, než šli na přesčas,“ řekl Quimby zničehonic.

Bruno zkontroloval nevolnost a zapomněl na papír, protože dva policajti, které barman jmenoval, byli oficiálně pověřeni případem Samantha Andrettiové. Tak a je to tady, řekl si. Čekáním na tenhle okamžik strávil celé hodiny a teď se mu to mělo vyplatit.

A taky že mu Quimby potom, co zmínil Bauera a Delacroixe, dolil panáka tequilou, aniž ho o to prosil. Což byla známka toho, že si chce povídat. Pak se Quimby naklonil nad bar. „Potvrdili mi tu historku o expertovi,

ktorej s tou holčinou mluví, zdá se, že je to profilovač vod rány: odborník na chytání sériovejch vrahů, kterého tam poslali bůhví vodkad jen kvůli tomu,“ vysvětlil. „Člověk, co používá dost neortodoxní metody...“

Genko věděl, že je statisticky nepravděpodobné přežít setkání s psychopatem. Ale když se tak stalo, policie měla k dispozici drahocenného svědka a propustku ke vstupu do meandrů komplexní zločinecké povahy. Do mnohotvárné spleti fantazií, nezadržitelných nutkání, instinktů a hnusných perverzí. Proto nechali k prolustrování mysli Samantha Andrettiové zavolat odborníka.

Bruno si všiml i toho, že o ní Quimby v jednom kuse mluví, jako by jí pořád bylo třináct. A nebyl sám. Spousta lidí, i v televizi, říkala „dívka“ nebo „holčička“. Bylo to nevyhnutelné, protože lidé měli stále ještě v paměti poslední fotku, která byla zveřejněna hned po jejím zmizení. Nicméně přestože média zatím nezískala její aktuální snímek, který by veřejnosti ukázala, Samantha už byla žena.

„Ta holka je pořád v šoku,“ svěřil mu Quimby šeptem. „Ale na oddělení jsou optimistický.“

Bruno nechtěl vypadat moc zvědavě, ale byl si jistý, že se Quimby něco dozvěděl. „V jakým smyslu, optimistický?“

„Vždyť znáš Delacroixe: moc toho nenamluví a málokdy něco prokecne... Ale Bauer si je jistě, že toho hajzla chytěj.“

„Bauer je vejtaha,“ okomentoval to, předstíral, že ho to nezajímá, a opět věnoval pozornost televizi.

Quimby se chytil. „Jo, ale vypadá to, že maj stopu...“

Stopu? Bylo možné, že už jim Samantha poskytla nějaký rozhodující detail? „Slyšel jsem, že pátrají po vězení, který únosce zřídil.“ Bruno to řekl roztržitě, aby konverzaci trochu rozproudil. „Policie obklíčila neobydlenou

zónu na jihu, hned za bažinou. Tam hlídka na Samanthu narazila, ne?“

„Jo... Zřídili tam bezpečnostní perimetr a nikoho tam nepustěj. Chtěj odtamtud držet zvědavce dál.“

„To místo nikdy nenajdou.“ Bruno se snažil působit skepticky, aby Quimby pocítil potřebu mu protirečit. „Nepřišli na něj během patnácti let, bůhví jak je zamaskovaný.“

„Samantha Andrettiová šla pěšky, a navíc měla zlomenou nohu, takže toho potom, co utekla, asi moc neušla, nemyslíš?“ Zdálo se, že je Quimby jeho nedůvěrou popuzený.

Detektiv se rozhodl hodit raněnému egu bývalého policajta udičku. „Podle mě je klíčem ke všemu ona: jestli bude spolupracovat, tak je šance, že tu zrůdu chytí.“

„Bude spolupracovat,“ řekl jistě Quimby. „Ale maj v rukou i něco jinýho...“

Takže stopa nepocházela od dívky. Tak odkud teda? Bruno mlčel a usrknul si. Strategická odmlka sloužila k tomu, aby barman získal čas, protože se musel rozhodnout, jestli mu má povědět i o zbytku.

„Ta historka o nalezení ve skutečnosti úplně neodpovídá verzi, kterou nechali prosáknout,“ prohlásil Quimby. „Hlídka, co ji našla u krajnice, nahou a se zlomenou nohou, tamtudy nejela náhodou...“

Bruno se rychle zamyslel nad implikacemi, které z této informace plynuly. Proč by měli lhát o okolnostech jejího nalezení? Na co se nemělo přijít? „Policajti dostali echo,“ odvážil se. „Někdo je na Samantinu přítomnost upozornil.“

Quimby jen přikývl.

„Takže nějaký dobrý samaritán.“

„Anonymní telefonát,“ opravil ho Quimby.

Když Genko vyšel na práh Q-Baru, parno ho ihned chytilo do spárů a sevřelo mu hrdlo a hrud'. Vedro bylo cosi živého, neviditelné zvíře, před nímž nebylo úniku. Bruno sotva dýchal, ale přesto si mezi rty vstrčil cigaretu, zapálil ji a čekal, až se mu nikotin dostane do oběhu.

Stejně, copak mu to mohlo ublížit?

Rozhlédl se kolem. Ve tři odpoledne byly ulice centra liduprázdné. Vzhledem k hodině, zóně a ke skutečnosti, že byl pracovní den, to byla nezvyklá podívaná. Obchody i kanceláře měly zavřeno. Nikde žádný chodec. Panovalo přízračné ticho. Pouze semaforey dál absurdně usměrňovaly provoz na opuštěných silnicích.

Kvůli příliš vysokým teplotám byly příslušné orgány nuceny přistoupit k výjimečným opatřením, aby ochránily zdraví občanů. Všem obyvatelům bylo doporučeno spát přes den a vycházet z domu pouze v nočních hodinách. Aby byl přechod na tento režim usnadněn, byly